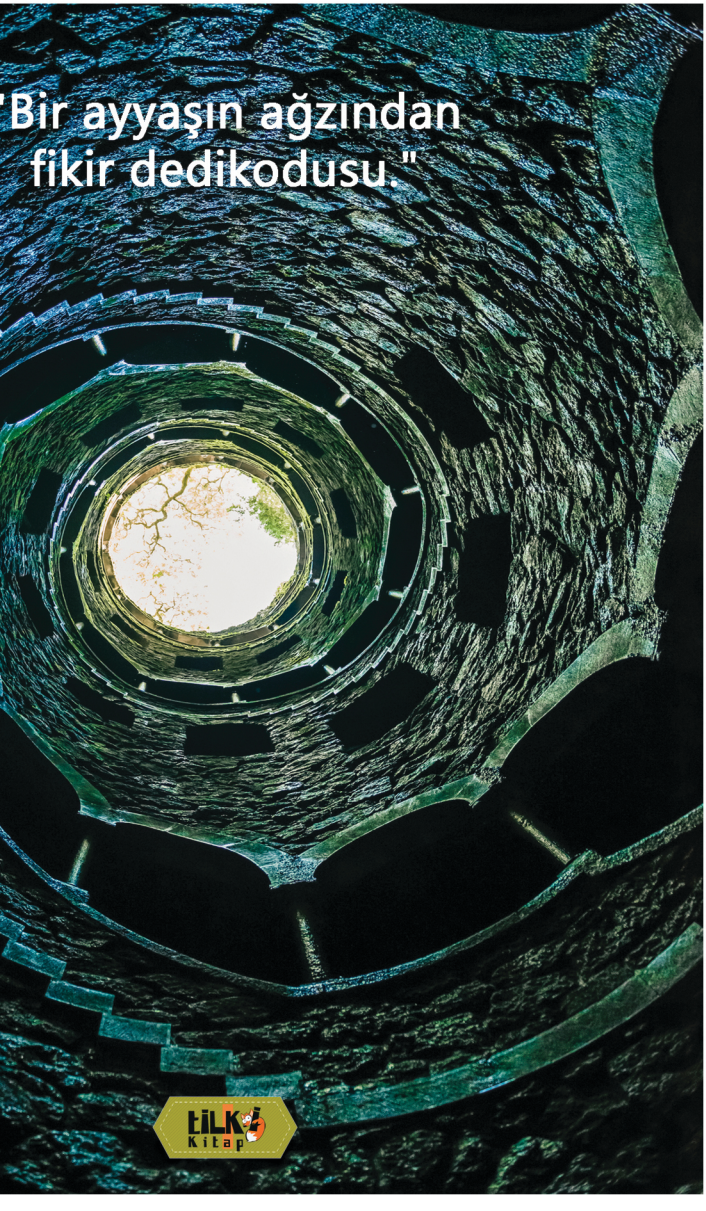
ŞARABİ

ROMAN

hmet Şerif Doğan

AHMET
ŞERİF
DOĞAN

ŞARABİ

tilki
Kitap

aforizmik roman

şarab-i

ahmet şerif doğan

ISBN 978-605-5045-80-7
1.Basım, İstanbul, Ekim 2015
Genel Seri:106 Roman Serisi:10

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
iletisim@tilkikitap.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

şarab-i

BİR AYYAŞIN AĞZINDAN FİKİR DEDİKODUSU

ahmet şerif doğan

Tanrım, sana ithafen yazdım...

Ey, yerin ve göğün en büyük oyun parkı, cennette bizi bekleyenler!

Bekleyin, geliyoruz.

Okuduğun her şeye inanırsın, değil mi? Bunlara inanma.

Bunları okuduğunu zannediyorsun, değil mi? Okumuyorsun.

Şer Ayetler-17

RAKKAŞ MEYZEN Şarab-i

Ağzının kenarında sigarası ile içeri girdi. Sanırım içeride ki kalabalığın bulunma sebebi bu adamdı, meşhur bar filozofu "Rakkaş". Kasıtlı olarak boş bırakıldığı belli olan yere yöneldi, barın önünde bulunan döner koltuğa oturdu. Bir sinema filminin içinde gibiydim, herkes birer oyuncu ve oynamaları gereken rolleri oynuyordu, nefesimi tuttum ve ne yapacağını bilmeyen sözleri unutmuş koronun içinde ki tek şarkı söyleyen olarak herkesin yaptıklarını yapmaya başladım, ki kendimi tek bilmeyen hissetmekten kurtulayım. Herkesin gözbebekleri ile izledikleri adam sanki bir fizik kanunu bulmuş da onu açıklıyormuş gibi ilk sözü söyledi, beklenti içinde olan ben ilk şaşkınlığımı yaşadım.

— Rakı, sek olsun.

— Sana kaç defa dedim şu meredi içme diye, yasak! Söndür şu sigaranı!

Ben hariç herkes sağır oldu sanki bir anda, barmenin sert çıkışı karşısında sanırım tek afallayan ve renk verendim, benim haricimde herkes eşya rolüne devam etti, tek canlıydım. Elindeki sigarayı bar

tezgâhının üzerinde söndürüp dolu bir viski bardağının içine atmasını beklerken, ayağa kalkıp dışarıda kapının solunda bulunan küllüğe bir iki nefes daha alıp bastırdıktan sonra sigara kokan nefesi ile içeri tekrar girdi. Barmen seslendi bu defa;

— Al rakın zıkkım olsun!

Barmenin kabalığını ve şeklini anlatacak değilim , o resmin dışında paletin üzerinde kalmış boyaların birbirine karışmış haliydi o an benim için. Onun yerine kayda değer şeyler anlatmak isterim.

Bir dikmede bardağı temizleyip konuşmaya başladı, her şey herkesin anlattığı gibiydi, su hariç. Has boğma rakıydı o.

“ Her masada ondan bahis açılır, ondan bahis kapanırdı. Hiç kimse görmemiş ama herkes onu anlatıyordu. Gizemli bir adamdı, merak etmiyordum ilk duyduğum zamanlarda ama sonra merakıma yenildim ve onun olduğu söylenen yere gittim, tam yedi gün yedi gece bekledim, yedinci günün sonunda hınca hınç dolu meyhaneye geldi.

Ağzının kenarında tütün çiğneyerek içeri girdi, içerideki kıpırdanmalardan onun geldiği belli oluyordu, kasıtlı olarak ortada boş bırakılmış, hatta ben oturmayı denerken uyarılıp kalktığım masaya beklenen adam edası ile oturdu, meşhur feylesof “Meyzen”. Bir tiyatro sahnesinde gibiydim, insanlara bakıyordum ama kimse bana bakmıyordu, kendimi oranın en yabancı şeyi hissettim, sanki sahnede unutulmuş geçmiş oyundan kalma bir dekordum ve seyircilere fark ettirilmemek için görmezlikten geliniyordum. Doğal olarak ben de seyirci gibi oyunu izlemeye başladım, tek kişilik dev bir oyundu Meyzenin oynadığı. Herkesin merakla beklediği adam konuşmasına cumhuriyeti ilan eder gibi başladı, boğazını temizledikten sonra.

— Mey, dinlenmiş olsun.

— Sana kaç defa dedim şu meredi çiğneme diye, yasak! Tükür şu tütünü!

Ben hariç herkese sağırlık dağıtıldı sanki bir anda, meyhanecinin

sert tutumu karşısında bir ben şaşakaldım sanırım. Herkes oturmuş tiyatronun başlamasını bekler bir kayıtsızlıkla bakıyordu, tek tiyatronun yandığını gören bakış ile bakan bendim. Ağzındaki tütünü meyhanecinin kızgınlık ile uzattığı ele tükürmesini beklerken ayağa kalkıp, kapının dışında ortada bulunan tütünlüğe bir iki daha çiğneyip attıktan sonra tütün kokan nefesi ile tekrar içeri girip masasına oturdu. Meyhaneci seslendi bu defa,

— Al meyin zıkkım olsun!

Meyhanecinin kabalığını ve şeklini anlatacak değilim ya, o toprağın üzerinde fidan dikildikten sonra arta kalan çamurdu benim için; toprak, çim ve sudan oluşan. Onu anlatmak yerine kayda değer şeyler anlatmak isterim.

Bir dikmede bardağı temizleyip konuşmaya başladı, her şey herkesin anlattığı gibiydi, üzüm suyu hariç, has meydi o.

"Hana girdiğimde herkesin gözü bir anda yüzüme saplandı, birkaç saniye donakaldım, rahatsız oldum, huylandım, iğrendim bakışlarından, sonra hancı seslenip rahatsızlığımı giderdi.

— Geç otur boş bulduğun yere, yolu kapama "Şarab-i" gelecek, alimallah seni görür vaz maz geçer, vay haline, aha burada gördüğün herkesle bir bir tanışırsın ondan sonra.

Şimdi hatırladım bu hana niye geldiğimi, meşhur gezgin "Şarab-i"yi bulmaya, görmeye, tanışmaya gelmiştim. Hızır diyen de vardı ona, in cin olduğunu söyleyen de, karartı diyen de vardı karabasan sanan da. Şems de olabilir deniyordu, sonunda geldi.

Ağzının kenarında bir şey vardı içeri girerken, ne olduğunu bilmediğim. Handaki uğultunun bir anda kesilip, havadaki dumanın bile durmasından onun geldiğini çıkaramasam da, tahmin ettiğim üzere o gelmişti, oturmayı aklımdan bir an geçirip de beni yanlış kişi zannedip soru sorarlar diye çekindiğim yere doğruca geçip oturdu. Meşhur gezgin "Meyzen". Bir gölge oyununda gibiydim, perdenin arkasında Karagöz ile Hacivat'ı tutan elden biriydim sanki, hatta Hacivat'ı ben

tutuyordum, ki Karagözü tutan el ne yaparsa boyun büküp kabul etmek zorunda hissediyordum kendimi. Meyzen Karagözü tutan eldi ve bu gölge oyununda bizim haricimizde kalan herkes temaşayı izliyor gibiydi, Hacivat'a ters bir şey yaptırsam alışkanlıklarından uyanıp beni taşlayabilirlerdi. O nedenle kendimi oyuna kaptırdım ve herkes gibi temaşayı izlemeye koyuldum, tek farkla; perdenin gerisinde. Meşhur gezgin bir anda vahiy gelmiş gibi kendinden geçercesine konuşmaya başladı.

— Şarap, bakire rahibelerin küçük apak elleri ile göz değmemiş bağlardan toparladıkları üzümden olsun.

Hancı bir şey dedi ama ne dedi kimse anlamadı ya da anladı ama bir ben yanlış anladım. Ben hariç herkesin kulağı tıkandı bir anda sanki, hancının lafına bir ben şahit oldum sanırım. Herkes oturmuş gölge oyununun başlamasını bekler gibiydi, bense karagözün her zaman bildiğimiz tersliği ile o otu ağzından çıkarıp hancının suratında paralamasını bekliyordum. O ise ayağa kalktı, kapının dışında sağda bulunan çöplerin üzerine kendi ağzında ki çöpü bir iki ısırdıktan sonra atıp içeri, tekrar köşesine oturdu. Ağzı ot kokmuyordu ama baygın bir bakışı vardı. Hancı seslendi bu defa;

— Al şarabın afiyet olsun!

Hancının kabalığını ve bıkkınlığını anlatacak değilim, o şarap içildikten sonra yemek artıklarının arasına karışıp yağlanan bir bardaktan farksızdı benim için. Onu anlatmak yerine kayda değer şeyler anlatmak isterim elbette.

Bir dikmede bardağı temizleyip konuşmaya başladı, her şey herkesin anlattığı gibiydi, şarap hariç suydu o.

" Yok yeni bir şey bu hayatta, olmayacakta, herkes her şeyi olduğu ana uydurup anlatacak ve hayatı tekerrür edip yaşamaya devam edecek. Asıl olan sudur, ister mey suyu, ister üzüm suyu, ister her ne suyu olursa olsun, her şey sudan gelip suya geri dönecek. İnsan ana rahmine bir damla su olarak nasıl girdi ise orada da suyun içinde kalıp, su olarak dünyaya atılmıştır, atılacaktır. Atılmıştır çünkü suluğundan vazgeçip

başka bir şekle girmiştir.

"Hayat tekerrür eden kıssalardan ibarettir."

"Hayat hikâyelerin tekrarıdır. "

"Hayat sürekli anlatılan bir şeydir."

Hayat nedir, ben bilmem eğer sorarsanız, doldur barmen bir duble daha, sek olsun…

İÇİMDEKİLER

1nci Bölüm	K	KUYU	15. sayfa
2nci Bölüm	Karanlık	NEBŞ	27. sayfa
3ncü Bölüm	Kapı	Ruh-i ARAF	51. sayfa
4ncü Bölüm	Kadın	HAVA	71. sayfa
5nci bölüm	Kalp	HAYAT	103. sayfa
6ncı bölüm	Kan	NEFES	141. sayfa
7nci bölüm	Kayıp	ÖZ	163. sayfa

1nci Bölüm

K

KUYU

K'ya kadar neredeyse her şey Güzeldir, Hoştur, İyidir...

K'dan sonra kötüler başlar; Karamsarlık, Lanet, Nahoşluk, Melankoli...

K'nın 13'ncü harften sonra gelmesinin bir alakası yoktur...

Kuyu.

— Sana bir sırrımı vereyim Kuyu, kimseye söylemek yok, bana bile. Alfabenin on dördüncü harfindeyiz. İlk on üç harf, on üç asır; güzellik, hoşluk, iyilikle geçti ve bitti. Artık on dördüncü harf ve asırdayız, her şey karamsarlaşacak, kötüleşecek, nahoşlaşacak ve son bulacak.

Şaraptan öğrendiğim bir şey var, kim ne verdiyse karşılığını alır, Tanrı dahi Kuyu. Senden çıkan suyun yerine hava dolar, zaman gelecek hava çıkıp yağmur dolacak ve devr-i daim sonsuzdur. Hiç bir şey israf olmuyor Kuyu yalnızca şekil değiştiriyor ama hayatı devam ediyor.

En çok da verdiklerinin karşılığını kim bekliyor Kuyu biliyor musun? Tanrı! O öyle bir bekliyor ki korku nefes almaktan az değil Kuyu. Arada hatırlatmalar da yapmıyor değil. Her yolu deniyor kendisini anmamız için. Afetler, elçiler, kitaplar, mucizeler gönderiyor ama anlamak istemiyor bir türlü insanlar.

Kuyu, Tanrı verdiği canı alırken, kullanım ücretinin yanına yıpranma payını da ekliyor. Bir gün bir uyanıyorsun ve sana uyanır uyanmaz diyorlar ki ömrünün sonuna kadar borçlusun. Her gün ödeme yapacaksın, yılda bir kereye mahsus olmak üzere ara ödeme yapacaksın bir aylık ve ödeme dönemi içinde toplu olmak üzere bir kaç defalığına daha ödeme yapabilirsin. Kazandığın her şeyden bir parçasını vereceksin. Borcun ölünce bitecek ve taşınacaksın ödeme durumuna göre daha iyi ya da daha kötü bir meskene.

Kuyu, uyanmasak daha iyi değil miydi? Sen beni burada bekle, ben bir şişe daha alıp geliyorum, yarısını sana içirince erken bitiyor meret.

Biri:
— Kim bu adam?

Hancı:
— Şarapçı, Kuyu ile konuşuyor. Kuyuya arada şarap döker. Kuyu kuru olduğu için sorun yok, su çekmiyoruz. Derindir Kuyu. Ondan içine ızgara koyduk, düşen olmasın diye.

— Adamı sordum, Kuyuya geldin. Sende mi Kuyu ile konuşuyorsun yoksa? Adamı anlat.

— Kuyuya sor, o söyler sana. Tam Kuyunun karşısına geç ve Kuyudan içeri sormak istediğini sor, cevabını alırsın... Ha bu arada, adama Şarab-i diye hitap et, sever.

Şarab-i:

— Bir şişe daha ver bakalım, bu gün çenesi düşük Kuyunun, tüm şarabı içti bitirdi. İncir ağacı dikecek ocağıma, iyi de olur, severim incir rakısını aslında.

— Çabuk ondan önce geç, otur. Aklına ne gelirse sor. Bildiğin bar filozofudur, her şeye bir yanıtı vardır.

— Peki onun şarapları bana yaz. Bu gün benden olsun.

— Şu ayyaştan para almak nasip olmayacak herhalde bana.

— Neden?

— Bir şekilde birileri çıkıyor, ödüyor. Neyse, sen bakma bana, işime de gelmiyor da, değil hani. Belki parası çıkmayacak bir gün, kavga çıkacak, bir daha gelmeyecek, ekmeğimiz kesilecek, devam et bekleme yapma.

— Tamam, geçtim.

Başlamadan kaldığımız yerden birer yudum alıp Şarap yolunun zeminini kayganlaştıralım Kuyu. Kelimeler cümleler aksın gitsin içimizden, içimiz boşalsın, ‘’hiç” olalım. ‘’Hiç” olmak öyle dedikleri gibi ‘’ermek” mermek de değildir hani, ‘’hiç” olmak boş olmaktır. Yani çok konuşup icraata geçememektir.

Aslında Kuyu, insan kendini ‘’hiç” görmemeli, ‘hiçliğe” de heves etmemeli. Biz yoktan yani ‘’hiç”ten yaratılmadık ki, yok olmaya yani ‘’hiç” olmaya çalışıyoruz, kime özeniyoruz, dikkat et Kuyu. Aslına bakarsan Kuyu tüm varlıklar yaratılma anında kardeştir ama sunum

anında ayırmışlar birbirinden. Bak sende topraksın, e bende toprağım. Ne farkımız var, can farkı. Belki sende de bilmediğimiz bir çeşit can vardır. Yani ki bitkide ki canla bende ki bir değil, hayvanda ki de bir değil ama çok benzer. Belki sende de vardır bir can benimkine benzemeyen ama bitkiye benzeyen. Ha, ne diyordum Kuyu, kendimizi asla küçük görmemeli, o büyük yaratanın bir parçası olarak görüp, o'na göre büyüklenmeli hatta o'na göre yaşamalıyız. O'nu temsil ediyoruz sonuçta. Ondan bir parça içimize üflememiş mi? Üflenmiş o zaman sözümüze dikkat edeceğiz Kuyu, sende dikkat edeceksin ve her duyduğunu dile vermeyeceksin, gerekse unutacaksın.

Şimdi Kuyu, demem o ki, biz o'nun bir parçasıysak; mutlak gücün de, kudretin de, yaratmanın da, sonsuz kuvvetin de bir parçasıyızdır. Kimse kendini küçümseyip, küçültüp, küçük gösterip; O'nun gücünü, kudretini azaltmaya kalkmasın. Mucize diye, keramet diye söylenen şeyler o dediğim şeylere inanmış olanların gösterdiği şeylerdir yani her inanacak kişinin yapabileceği şeyler bunlar. Gücünü, kuvvetini bil Kuyu. Senin Yaratıcın çok güçlü, kuvvetli. Kendini küçük görme. Küçülürsen içine alacağın su azalır, su azalırsa senden su içecekler de azalır. Onlar da azalırsa susuz kalır, bir bahçeye atılır, aha benim gibi ayyaşlarla muhatap olmak zorunda kalırsın.

— Peki Şarab-i, bir şey sorabilir miyim sana?

— Sor tabi Kuyu, akşamdan beri beni konuşturuyor, beni dinliyorsun, biraz da sen konuş, sen sor, ben de bir yudum şarap içeyim.

— Ünlü alimlerden...

Sözünü kestim Kuyu ama kesmem gerekti. Zira insanlardan konuşacaksan, hazmedebildiğin insandan konuş. Yok hazmedemiyorsan ismini anma, sözünü an. Sözünü hazmedemiyorsan, sorunu değiştir. İnsanlar genelde başka birilerinin isimlerini anarken hazmedemediklerinden dolayı anarlar, hani yersin yemeği ama miden bir türlü rahat etmez, nedeni midenin yemeği hazmedememesidir. İnsanın başkasını hazmedememesi de aynı bu şekildir. Atarsın zihnine, orada kıpraşıp durur sürekli. Anladın beni Kuyu, ben insan dedikodusu değil, fikir dedikodusu yaparım. Varsa fikrin kaynatalım.

ŞARABİ

Ahmet Şerif Doğan

☆☆☆

Duvarları yıktıktan sonra
arkasına bakanlardanım.
Ondan, başta kaybeder sonra kazanırım
Sana bir sırrımı vereyim Kuyu,
kimseye soylemek yok, bana bile.
Alfabenin on dorduncu harfindeyiz.
Ilk on uc harf; guzellik,
hosluk, iyilikle gecti ve bitti.
Artık on dorduncu harfdeyiz,
her sey karamsarlasacak, kotulesecek,
nahoslasacak ve son bulacak.

@ tilkikitap
TilkiKitap
@ TilkiKitap

www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-80-7

ŞARABİ
Ahmet Şerif Doğan